ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Наше життя

РІК ВИДАННЯ 3-й
Газета виходить щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 45 (123) | П'ятниця, 7 листопада 1969 року | Ціна 2 коп.

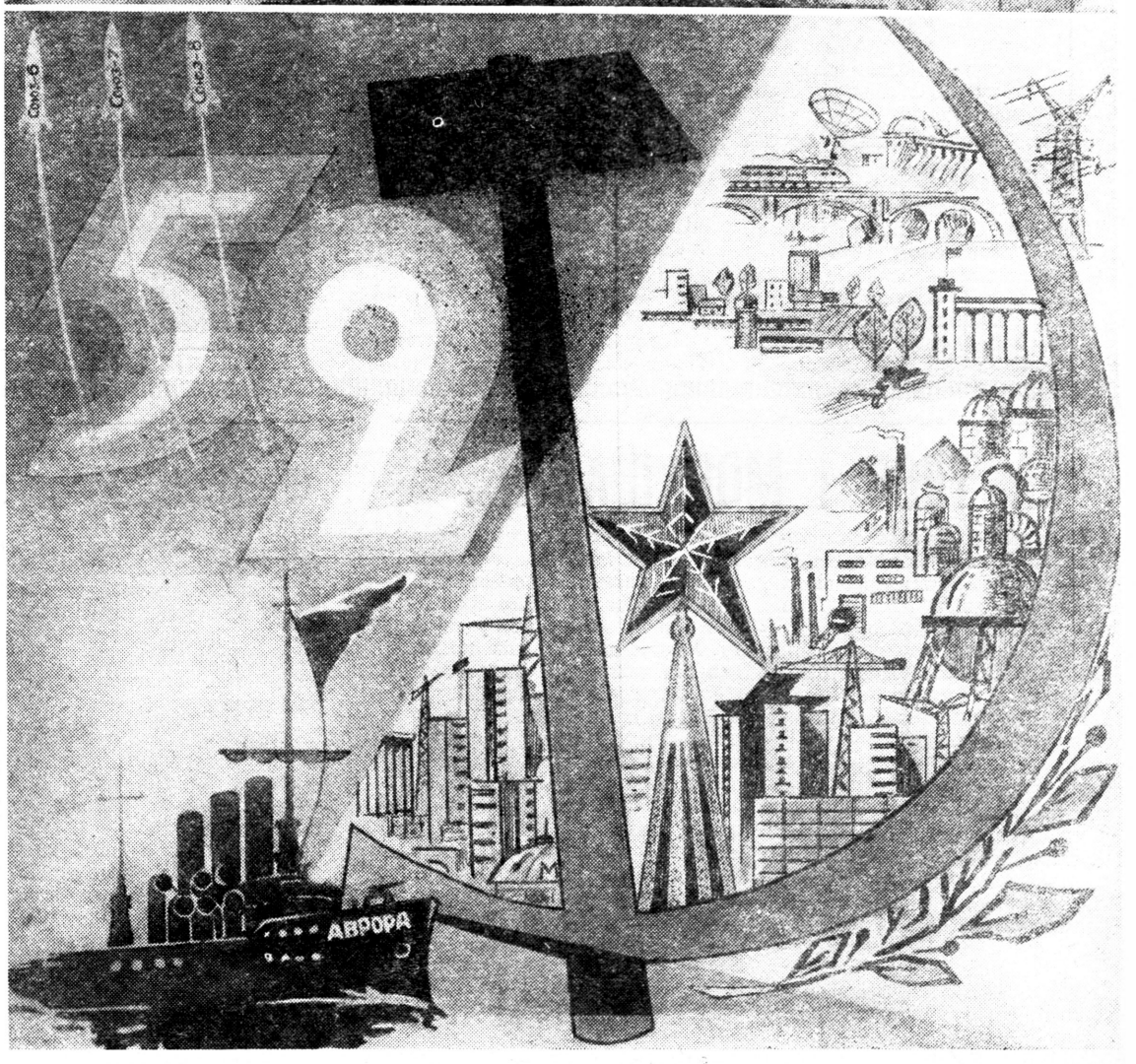

Фотомонтаж І. БУТКА.

Хай живе 52-а річниця Великої Жовтневої соціалістичної революції!

ТРУДОВІ РАПОРТИ ВЕЛИКОМУ ЖОВТНЮ

Великому Жовтню, вождю першої у світі соціалістичної революції В. І. Леніну, 100-річчя з дня народження якого готується відзначити усе прогресивне людство, присвячують свої трудові подарунки радянські люди.

Напередодні 52-ї річниці Великого Жовтня з підприємств системи Українського товариства глухих надходили повідомлення про успішне завершення виробничих завдань і виконання зобов'язань, взятих у переджовтневому змаганні.

ДОНЕЦЬК. Високими трудовими показниками зустрів колектив Донецького учбово-виробничого підприємства Великий Жовтень. Успішно завершена програма третього кварталу і десяти місяців.

План реалізації продукції за третій квартал виконано на 101,7 процента, планові завдання по прибутках—на 138,7 процента. Перевиконані виробничі завдання по всіх найголовніших видах продукції.

У соціалістичному змаганні відзначились бригада комуністичної праці інструментального цеху, бригада пресувальників електроустановочних виробів.

У переджовтневому соціалістичному змаганні підприємств Товариства колектив Донецького УВП йшов у перших рядах.

Включившись у соціалістичне змагання до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, колектив підприємства зобов'язався достроково, до 7 листопада 1970 року виконати п'ятирічний план. Цьому особливо сприяє перехід на нову систему планування та економічного стимулювання.

Високих техніко - економічних показників досягнуто завдяки запровадженню наукової організації праці, впровадженню нової техніки та удосконаленню технології виробничих процесів, підвищенню трудової активності всього колективу. За досягнуті успіхи колектив підприємства неодноразово отримував перехідний Червоний прапор обласного відділу УТОГ, Київського райкому КП України та виконкому районної ради депутатів трудящих Донецька.

* * *

БІЛА ЦЕРКВА. Трудівники учбово-виробничого підприємства, розгорнувши соціалістичне змагання на честь Ленінського ювілею та 52-ї річниці Великого Жовтня, на кілька днів раніше строку виконали план третього кварталу по всіх техніко-економічних показниках. Реалізовано продукції на 105,5 процента, прибутки складають майже 130 процентів. Таких вагомих показників досягнуто завдяки зразковій організації праці, сумлінному ставленню до виконання соціалістичних зобов'язань, зокрема, кожного виробничника. Особливо добре попрацювали в третьому кварталі швеї С. Кухаренко, К. Бельгул, К. Степаненко, розкрійник П. Норченко, промірник тканини Г. Кузнецова та багато інших. Вони виконують щоденну змінну норму на 135—150 процентів.

* * *

ХАРКІВ. Достроково, ще 21 жовтня, колектив Харківського учбово-виробничого підприємства № 1 завершив виконання виробничих завдань десяти місяців. План реалізації продукції виконано на 102,8 процента, товарної — 101,3 процента. До кінця місяця додатково виготовлено продукції на десятки тисяч карбованців.

52-у річницю Великого Жовтня колектив підприємства зустрів новими трудовими перемогами, широким розгортанням соціалістичного змагання за гідну зустріч 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

* * *

Більше року Київське дослідне підприємство працює за новими умовами господарювання. За цей час колектив добився значних успіхів. За перше півріччя 1969 року порівняно з таким же періодом минулого року загальний обсяг виробництва зріс на 17 процентів, реалізація продукції—на 13 процентів більше, прибуток збільшився на 44 проценти.

Колектив підприємства з великим трудовим піднесенням змагався за гідну зустріч 52-ї річниці Жовтневої революції. З найкращими показниками до свята підійшли передовики, ударники комуністичної праці слюсар Микола Онищенко, штампувальниця Варя Бондаренко, ливарниця Одарка Білик, ремонтник Юхим Павлоцький. Змінні норми вони завжди виконують на 120—130 процентів.

Сьогодні колектив підприємства з гордістю рапортує святу Великого Жовтня: зобов'язання, взяте на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна — завершити п'ятирічне завдання достроково, до 1 січня 1970 року, — успішно виконується.

ПОЛІПШУВАТИ ПАРТІЙНЕ КЕРІВНИЦТВО ПРОФСПІЛКАМИ

28 жовтня в Києві відбувся Пленум ЦК КП України, який розглянув питання «Про завдання партійних організацій республіки по поліпшенню керівництва профспілками».

З доповіддю виступив член Політбюро, секретар ЦК КП України І. К. Лутак.

Пленум відзначив, що за період, який минув після XXIII з'їзду КП України, партійні організації республіки провели певну роботу по підвищенню активності профспілок у розв'язанні практичних завдань комуністичного будівництва. Вони стали глибше вникати в діяльність профспілкових організацій, підтримують їх ініціативу і цінні починання, подають дійову допомогу в справі добору, розстановки і виховання профспілкових кадрів.

Це сприяло поліпшенню роботи профспілок, їх організаційному зміцненню, підвищенню авторитету серед трудящих. За останні три з половиною роки профспілки республіки виросли майже на 2,5 мільйона чоловік. Тепер на Україні налічується 115 тисяч первинних профспілкових організацій, які об'єднують близько 17 мільйонів трудящих.

Однак, вказували промовці, рівень роботи багатьох профспілкових організацій і керівництва ними з боку партійних комітетів у ряді областей ще не повністю відповідає вимогам XXIII з'їзду партії і тим важливим завданням, які стоять перед профспілками на сучасному етапі комуністичного будівництва.

На Пленумі підкреслювалось, що в умовах впровадження нових принципів планування та економічного стимулювання, розширення господарської самостійності підприємств відповідальність профспілок за виконання державних планів, вдосконалення виробництва ще більше зростає. Вони повинні брати активну участь у розробленні виробничих планів, у здійсненні заходів, спрямованих на успішне прискорення технічного прогресу, впровадження наукової організації праці додержання суворого режиму економії, добиватися правильного використання створюваних на підприємствах фондів. Тепер найголовнішим, невідкладним завданням профспілок є мобілізація трудящих на виконання завдань поточного року, на успішне завершення п'ятирічки, виконання зобов'язань, взятих на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

На Пленумі виступив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК КП України П. Ю. Шелест.

В обговореному питанні Пленум прийняв відповідну постанову. (РАТАУ).

Ленін у жовтні

БАГАТО тих, кому пощастило працювати з Леніним або бачити і говорити з ним, залишили для історії спогади, що відтворюють живий образ Ілліча. В цих спогадах, зокрема, чимало сторінок, які розповідають про воістину титанічну діяльність керівника першої в світі переможної пролетарської революції В. І. Леніна у жовтні 1917 року.

В умовах, коли в Росії та її столиці — Петрограді наростала революція, В. І. Ленін вважав бути поруч з тими, хто готувався до збройного повстання проти буржуазного Тимчасового уряду. І ось за рішенням ЦК партії Володимир Ілліч 7 жовтня 1917 року таємно переїздить із Виборга до Петрограду. Тут Ленін пише ряд статей, виступає з доповідями на засіданнях ЦК партії 10 і 16 жовтня, де підкреслює, що збройне повстання неминуче і цілком назріло, що вся робота партії більшовиків повинна бути підпорядкована завданням організації і проведення повстання.

Соратник і вірний друг Леніна — Надія Костянтинівна Крупська розповідає про діяльність Ілліча в цей період: «Увесь цілком, без остачі жив Ленін цей останній місяць думкою про повстання, тільки про це і думав, заражаючи товаришів своїм настроєм, своєю переконаністю».

17 жовтня Ленін пише «Лист до товаришів», де викриває зрадництво Каменєва і Зінов'єва, які розголосили факт підготовки більшовиками збройного повстання і строк його проведення.

24 жовтня Ленін пише «Лист членам ЦК» з вимогою негайного проведення збройного повстання. Ввечері він прибуває у Смольний для керівництва повстанням. Про це досить докладно розповідає член КПРС з 1903 року Е. А. Рахья, який брав участь у переїзді Володимира Ілліча із Фінляндії до Росії і виконував обов'язок людини, що охороняла Леніна в період підготовки і проведення збройного повстання.

25 жовтня Ленін пише звернення «До громадян Росії!», «Робітникам, солдатам і селянам!» Перше було за підписом Військово-революційного комітету при Петроградській Раді робітничих і солдатських депутатів. У ньому повідомлялось про повалення Тимчасового уряду і про перехід державної влади в руки Рад.

У цей час за наказом Військово-революційного комітету загони Червоної гвардії і військові частини займали найважливіші ключові позиції, як і було передбачено ленінським планом збройного повстання. Були зайняті телефонна станція, вокзали, банк, мости через Неву, а після пострілу крейсера «Аврора» цитадель Тимчасового уряду — Зимовий палац.

Американський письменник і публіцист, один із засновників Компартії США, Джон Рід, який в той час був у Петрограді, описав у своїй книзі «Десять днів, що потрясли світ», революційну атмосферу. На вулицях він бачив солдатів і матросів, спостерігав великий підйом. «На матроських безкозирках,— пише Джон Рід,— були написи: «Аврора» і «Заря свободы» — назви найбільш відомих більшовицьких крейсерів Балтійського флоту. «Кронштадт іде!» — сказав один із матросів... Ці слова означали те саме, що означали в Парижі 1792 року слова «Марсельці ідуть!» Бо в Кронштадті було двадцять п'ять тисяч матросів і всі вони були переконані більшовики, готові йти на смерть».

Того ж дня, 25 жовтня, Ленін виступив на екстреному засіданні Петроградської Ради з доповіддю про перемогу соціалістичної революції і висловив впевненість в тому, що соціалізм в Росії переможе. Всю ніч і весь день Ленін знаходився у Смольному, керував повстанням. І тільки після того, як штурмом було взято Зимовий палац і міністри Тимчасового уряду заарештовані, він в ніч з 25 на 26 жовтня пішов, щоб трохи відпочити. Але і в цю ніч він написав проект першого радянського декрета — декрета про землю.

26 жовтня Ленін організовує оборону столиці від контрреволюційних сил, вживає заходи по постачанню продовольства населенню Петрограда. В цей день він головує на засіданні ЦК партії, яке обговорило питання про склад першого Радянського уряду.

В. І. Леніна на відкритті II Всеросійського з'їзду Рад не було. Смольний, де 25 жовтня відкрився з'їзд, скидався на бойовий табір. На першому своєму засіданні з'їзд затвердив порядок денний. Найважливіші його питання — про мир, про землю, про створення робітничо-селянського уряду. З великим натхненням з'їзд прийняв написане Леніним звернення «Робітникам, солдатам і селянам!», в якому оголошувалось про перемогу повсталих петроградських робітників і солдат, про повалення Тимчасового уряду.

В. І. ЛЕНІН БІЛЯ СМОЛЬНОГО. З картини М. Бабасюка.

ЗА ТВОЄ І МОЄ ЩАСТЯ...

За плечима Потапа Касяновича Лисенка — вісім десятків років, нелегкий життєвий шлях і завидна доля людини, про яку можна складати пісні.

...Старі, вицвілі фотографії, пожовклі від часу папери і документи, в яких кожне слово нагадує події більш, як п'ятдесятирічної давності.

Тисяча дев'ятсот вісімнадцятий рік. Старі окопи в Галичині уже позаду — хвиля революції частину, в якій він служив, перекинула під Нарву, де народжувалась молода Червона Армія. Червоний кінник Потап Касянович бив німецьких найманців гетьмана Скоропадського, громив банди. З фотографії на мене дивиться в будьонівці, кавалерійській шинелі до п'ят, при шаблі Потап Касянович. За вуздечку держить вороного.

— Він мене виніс важко пораненого з бою,— говорить Потап Касянович.— Слід петлюрівської шаблі — синій рубець залишився на все життя.

В Опішню Лисенко повернувся наприкінці 1920 року. Тоді ж у рідному селі вступив до лав більшовиків. Хоч і хворий, але не сидів без діла. Волосний революційний комітет ділив землю, організовував комуну. У всьому допомагав Потап Касянович, розповідав про бої на фронтах за Радянську владу, про те як скинули у Чорне море врангелівську орду...

Підлікувавшись, він знову сідає на коня — треба було добивати рештки банд.

А потім роки колективізації. Першим головою артілі імені XIV партз'їзду односельчани обрали Потапа Касяновича. З діда-прадіда хлібороб, він любив і знав землеробську справу. Майже десять років очолював він колгосп. У роки Великої Вітчизняної війни Потап Касянович, якому вже було за п'ятдесят, умовив літнього командира Радянської Армії і приєднався добровольцем до частини. Служив у піхотному полку. Бився з фашистами на підступах до Кавказу, звільняв Україну і, тільки важко пораненого під Познанню, його надовго поклали у госпіталь.

...Останні осінні погожі дні. Ще в садах під скупим сонцем пізні яблука гріють боки, ще існує між вітами рідке бабине літо. Саме таку пору найбільше любить Потап Касянович — вона вінчає труд садово-городньої бригади, яку він очолював останні десять років.

Край Полтавського тракту в Опішні, у вікна невеличкого будинку тиче віти осінній сад. Давно вже переглянуті папери, ще раз повторені слова щирої вдячності людині за час, який вона мені подарувала, а йти не хочеться. Ще щось не сказане, щось не домовлене, ще оповідь про бійця революції, ветерана праці не закінчена. А щоб закінчити її, треба обов'язково сказати: щирість і людяність живуть у серці цієї людини.

У тяжкі повоєнні роки Потап Касянович Лисенко серцем пригрів двох сиріток, батьки яких загинули на фронті. Виростив сина і доньку. Виросли діти різних батьків і покохали одне одного. Справив їм Потап Касянович весілля і, як батько, благословив на життя, на труд для Вітчизни-матері, якій він і сам немало послужив.

Н. АКСЮК.

с. Опішня.
Полтавська обл.

СІЛЬСЬКИЙ ТРУДІВНИК

ВИСОКИЙ, стрункий чоловік середніх літ зайшов до клубу. Він чемно привітався зі всіма, а потім звернувся до голови міжрайвідділу УТОГ, щоб з'ясувати подробиці підготовки до зльоту передовиків сільського господарства. Голова Каховського міжрайвідділу УТОГ тов. Тищенко познайомив мене з ним.

Олександр Іванович Клименко — кращий трудівник колгоспу ім. Шевченка Верхньорогачицького району Херсонської області. У колгоспі почав працювати шістнадцятирічним юнаком відразу ж після закінчення школи. Спочатку влаштувався в столярній майстерні, а невдовзі вирішив спробувати свої сили на свиноферме. Довго придивлявся Олександр до роботи старших, читав відповідну сільськогосподарську літературу. Досвід накопичувався поступово. Показники зростали з кожним роком. Завдяки бездоганному догляду за тваринами і раціональній їх відгодівлі О. Клименко домігся великих успіхів у соціалістичному змаганні на честь 50-річчя Радянської влади. Він одержував щодоби по 550 грамів приросту в живій вазі від кожної поставленої на відгодівлю тварини замість 450 грамів, як це було заплановано.

За високі показники у відгодівлі свиней в 1966 році О. Клименка нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора. Він завоював право бути учасником Всесоюзної виставки досягнень у народному господарстві.

Так прийшла слава до простого сільського трудівника.

Успіх, досягнутий у 1966 році, закріплено. Про це свідчать численні грамоти, якими нагороджений знатний свинар. Рішенням бюро райкому КП України і виконкому районної Ради депутатів трудящих у липні цього року О. Клименку було присвоєно почесне звання «Ударник тваринництва», його ім'я занесено в районну Книгу пошани. О. Клименко був учасником районних зборів представників колгоспів, де обговорювався проект нового Статуту сільськогосподарської артілі. Його передова ланка, котра відгодувала 1137 голів свиней загальною вагою 1266 центнерів за підсумками змагання за третій квартал зайняла перше місце в районі. На ім'я О. Клименка надійшла вітальна телеграма від Верхньорогачицького райкому КП України та районної Ради депутатів трудящих.

Вже сьогодні з певністю можна сказати, що Олександр Іванович Клименко, один із когорти сільських трударів, своїми високими показниками у праці гідно зустріне Ленінський ювілей.

О. ТРОХИМЕЦЬ.
Інструктор Херсонського облвідділу УТОГ.

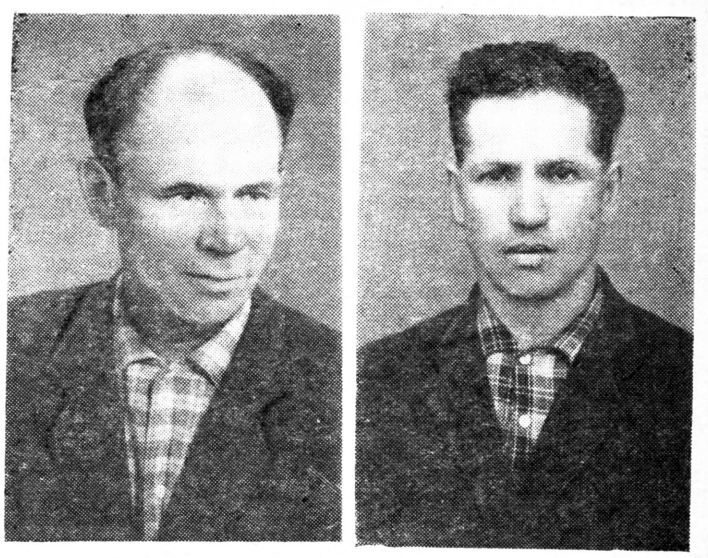

Третій Всесоюзний з'їзд колгоспників сільські трударі Львівщини — члени УТОГ зустрічають високими трудовими показниками. Вони успішно виконують завдання по вирощуванню високих врожаїв сільськогосподарських культур та розвитку тваринництва.

В їх числі — кращі представники сільських трударів, ударники комуністичної праці І. Квасниця (зліва) та М. Костиль.

сового уряду, про перехід влади до рук Рад.

Як згадує А. А. Андрєєв, що був у 1915—1917 роках членом Петроградського комітету РСДРП(б), на другому засіданні з'їзду, увечері 26 жовтня на трибуні з'явився вождь революції. Грім оплесків заглушувався могутнім, нестихаючим «ура». Тільки після неодноразових просьб Леніна овації стихли. І тоді на весь світ пролунав голос вождя пролетарів і пригноблених усіх країн про початок нової епохи всесвітньої історії — епохи загального революційного оновлення світу, переходу від капіталізму до соціалізму.

Прийняті на з'їзді по доповідях Леніна декрети про мир і землю відіграли величезну роль в укріпленні диктатури пролетаріату, спілки робітничого класу і селянства і у будівництві соціалізму. З'їзд сформував Радянський уряд на чолі з Леніним.

З перших днів після перемоги Жовтневої революції В. І. Ленін приділяв велику увагу питанням, зв'язаним з укріпленням влади Рад. Про це можна дізнатися із спогадів М. І. Подвойського — голови Петроградського Військово-революційного комітету, М. П. Горбунова — секретаря першого Раднаркому та інших.

27 жовтня Ленін приїздить в штаб Петроградського військового округу, де вислухав повідомлення про стан справ, знайомиться з силами противника і планами боротьби з ним. У той же день говорить по прямому проводу з Гельсінгфорсом (Фінляндія), просить прислати в Пітер матросів, а також дає вказівку Центробалту про посилку озброєних суден на допомогу Петрограду.

28 жовтня Ленін знов у штабі Петроградського військового округу, організовує оборону Петрограда від контрреволюційних частин Керенського і Краснова.

29 жовтня робітники Путилівського заводу зустрічали у себе Володимира Ілліча. Він дав їм завдання прискорити спорудження бронепоїзда і доставити на позиції гармати. Старий путилівський робітник, член КПРС з 1914 року П. А. Данилов розповідає про приїзд Ілліча на завод. «Приблизно в годину ночі у сусідній кімнаті, яка вела до виходу, з'являються дві людини. Одна — у кожанці, шкіряних штанах і в російських чоботах з пістолетом на боці, другий середнього зросту, в осінньому пальто, з трохи піднятим коміром, і кепі на голові.

Я зараз не пам'ятаю, хто був перший, але людина у пальто був Ленін.

Ми трохи захвилювались, чому так пізно Ілліч на заводі. Вони пройшли до нас у кімнату, і Ілліч став розпитувати:

— Як настрій на заводі?

— Як реагують робітники на захоплення влади?

— Чи ідуть робітники на фронт?

— Як поводять себе меншовики і есери?

— Як у вас з продовольством?

— Чи є паливо на заводі?

— Скільки ви відправили на фронт загонів?

— Чи добре вони озброєні, як борються і чи немає у них панічного настрою?»

Путилівці відповіли Леніну на всі запитання, почастували його вареною картоплею і чаєм. Вони були повні великої радості від цієї зустрічі. Сам факт відвідування Леніним заводу на п'ятий день після перемоги повстання свідчить про те, що партія більшовиків зв'язувала майбутнє революції з російським робітничим класом, як її авангардом.

Хвилюючі сторінки спогадів про жовтневі дні сімнадцятого року відтворюють безсмертний образ Володимира Ілліча Леніна.

П. ВІКТОРОВ.

ПОКЛИКАННЯ

Світозара догадалась, що сьогодні чекають санітарний поїзд, хоч мама їй про це нічого не говорила. На столі лежала коротенька записка: «Зоренька сьогодні затримаюсь надовго не хвилюйся мама».

Світозара усміхнулась про себе, дістала олівець проставила на записці розділові знаки, поклала старенький портфелик з книжками і заходилась господарювати.

Упоравшись з домашніми ділами, приготувала уроки і, як завжди, в точно призначену годину уже обтрушувала сніг біля приймальної госпіталю.

Парасковія Іванівна, лікар-ортопед, зустріла дочку ласкаво, бережно поправила біляве пасмо кіс, притисла до себе.

— Ти, доню, довго не затримуйся. Я лишусь і сьогодні на ніч. Як у тебе в школі, все гаразд? От і добре. Піду я, мене чекають, — і Парасковія Іванівна ще раз обняла дочку і, зупинивши когось із медсестер, швидко направилась у палату.

...Ось уже другий рік Світозара після уроків приходить у госпіталь. Зайві жіночі руки тут були такі необхідні і бажані.

Під наглядом матері вона вчилась перев'язувати поранених, накладати і знімати гіпс, виконувала дрібні доручення хворих. Так минали дні і місяці, а Світозара, як на службу, акуратно приходила в госпіталь. Тут без підручників пізнавала нелегку працю лікаря, тут доводилося разом з усіма переживати і гірку біль, коли життя людини, за яке стільки боролись, за яке стільки віддано безсонних ночей, раптом обривала невблаганна смерть. Та радісних, світлих сонячних днів було більше. Серце дівчини наповнювалось радістю кожного разу, коли вона бачила, як людина вдруге вчилась ходити, спочатку несміло, а потім залишала милиці і з'являлась у військовій формі за документами. Кожного колектив госпіталю тепло проводив. Світозарі запам'ятовувалися слова прощання, обіцянка писати, навідувати, а при нагоді, як закінчиться війна,—обов'язково приїхати у гості...

Усе, чому навчилась за роки війни у госпіталі, знадобилося десятикласниці. Вибір професії для Світозари Іванченко був давно вирішеним. Екзамени у Харківський протезний технікум вона здала на відмінно. Її зарахували одразу на другий курс. Це було у 1945 році.

— Одразу на другий?

— Так. Програму першого курсу,— жартувала Світозара Тодосівна,— мені зарахували солдати ще у дні війни.

Справді, екзамен за перший курс вона здавала життю. Несподівано, пригадуючи події майже тридцятирічної давності, розповідала вона про те, як жилося в ті дні, як, бувало, непароном зірваний, завішений кров'ю, присохлий бинт завдавав нестерпну біль серцю дівчини. Як благально і довірливо дивились очі хворих на неї...

Швидко минули студентські роки і одного ранку Світозара Іванченко переступила поріг Харківського протитуберкульозного диспансера. Дехто похитував головою: не чує дівчина, як же буде з хворими обходитись? А Світозара Іванченко з першого дня впевненно виконувала доручену роботу. Дивилась теплими, повними ніжної ласки очима на хворих, читала з їх губ, відповідала їм, заспокоювала, вселяла надію на швидке одужання. Чи не найкращі це ліки для хворого?!

Роки праці, спілкування з людьми виробили у неї особливо гостре відчуття людяності і поваги до них.

Йшов час. Світозара Тодосівна екстерном закінчила медичне училище, а Парасковія Іванівна, віддавши людям 44 роки праці лікаря-ортопеда, пішла на заслужений відпочинок. Та не забули про неї колишні солдати. Знайшли у Харкові будинок № 63, по вулиці Чернишевського моряк із міста Калініна Тимохін і майор із Прокоп'ївська Жевлюк. Із Магадана приїздив Віталій Токаревич, із сибірського міста Кемерово у гості завітав офіцер Вотяков. Скільки теплих і щирих слів подяки, спогадів про пережите! Слово солдата — міцне і вірне слово. Багатьом, багатьом врятувала життя Парасковія Іванівна.

У кабінеті функціональної діагностики в той день все йшло своїм порядком. Світозара Тодосівна знімала електрокардіограму, брала аналізи у бактеріологічній лабораторії, проводила лікувальну фізкультуру... Звичайний робочий день.

У вільні години дозвілля любить вона почитати книгу, подивитись фільм. У Харківському Будинку культури глухих Світозара Тодосівна відвідує любительську кіностудію. У короткометражному фільмі «Міст» (умовна назва), який готується до свята, на її долю на цей раз випали клопоти директора фільму.

...Просторий коридор просяк гострими запахами ліків. У білосніжних халатах кудись поспішали люди. За високими вікнами фойє з дерев злітала осіння позолота.

Ми розпрощались на розі вулиці. Сьогодні у Світозари Тодосівни перевантажений день— вона поспішала у родильний будинок, де на неї чекали майбутні матері.

О. БОРИМЧУК.

Харків.

ЗАВДАННЯ ВИКОНАНО

На нашому учбово-виробничому підприємстві працює понад 200 робітників. Завдяки правильній організації праці, сумлінному ставленню до дорученої справи, більша половина з них вже завершила особисті п'ятирічні завдання. Найкращих результатів добився ударник комуністичної праці, шліфувальник О. Криворучко. Він зразково організовує своє робоче місце. В кінці кожної зміни О. Криворучко сам підбирає шліфувальні круги з таким розрахунком, щоб їх вистачило для роботи наступної зміни. Підвищенню продуктивності праці сприяє і механізація трудомістких операцій по шліфуванню деталей для ліжок металевих, котрі шліфує О. Криворучко. Все разом взяте дало змогу виробничнику систематично виконувати змінні норми на 150—160 процентів і, таким чином, вносити і свій особистий вклад у загальну справу виконання п'ятирічних завдань.

Перевиконує норми виробітку і бригада по виготовленню арматури до ліжок, якою керує Микола Філіпов. У її складі такі кращі виробничники, як С. Невідома, В. Горгопа, Н. Білокриницька та Л. Убийкіна. Відмінних результатів члени бригади добиваються щоденно завдяки впровадженню у виробництво раціоналізаторських пропозицій.

52-у річницю Великого Жовтня колектив підприємства зустрічає високими трудовими показниками. Заслуга в цьому, насамперед, трудівників, що працюють з випередженням часу.

С. ЛИТВИНОВ.
Заступник директора Луганського УВП-1.

Передовий виноградар

З хорошими трудовими показниками приходять до 52-ї річниці Великого Жовтня працівники сільського господарства — члени УТОГ Алуштинського району Кримської області. Бригада Кутузовського відділку винрадгоспу «Алушта» виростила високий урожай сонячних грон. Глуха робітниця бригади Ольга Стеценко, ставши на Ленінську трудову вахту, на збиранні винограду норму виконувала на 150—160 процентів.

Р. СКОВОРОДНИКОВ.

Тепловози з маркою Луганського ордена Леніна заводу імені Жовтневої революції водять сьогодні на стальних магістралях нашої країни пасажирські експреси та состави з різноманітним народно-господарським вантажем.

Майже у кожен локомотив вкладено частку праці і членів УТОГ, яких на заводі нараховується більше ста чоловік. Працюють вони на різних ділянках виробництва. Так, у сталеливарному цеху добрих показників добилися обрубники В. Петров, В. Тарасов, І. Ковтун, А. Клюшник, Д. Лазуренко, І. Коновалов, І. Фокін, Ю. Пургалов, П. Троцький, Я. Дубовик, В. Сарана, В. Бочаров та багато інших. Всі вони — ударники комуністичної праці і щозміни виконують норми виробітку на 150—180 процентів.

У рамному цеху відмінно працюють слюсарі Ю. Гончаров і Б. Зінкевич, а в модельному — Е. Сердінов, В. Дишлевський та А. Єлізаров. На 140—150 процентів виконують ці ударники комуністичної праці свої змінні завдання.

З компактною групою глухих ми, перекладачі, у складі Л. Елькіної, Ю. Юрченко та автора цих рядків, проводимо з глухими виробничниками різноманітну культурно-виховну роботу. Знайомимо їх із славною історією орденоносного заводу. Вона нерозривна від революційної боротьби Луганського пролетаріату. Тут, на заводі Гартмана (так колись називався тепловозобудівний) виникли перші у місті соціал-демократичні гуртки. В 1905 році тут було створено Раду робітничих депутатів на чолі з К. Є. Ворошиловим, тоді машиністом підйомного електрокрану у чавуноливарному цеху. В дні Жовтневих подій гартманські робітники були найбільш бойовою згуртованою силою луганських більшовиків.

У 1922 році завод названо іменем Жовтневої революції, а в 1947 році уряд нагородив його орденом Леніна.

Ж. ХОРХОРДІНА.
Інструктор-перекладач.

На фото: група глухих робітників заводу біля тільки-що випущеного тепловоза.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Одеський Народний самодіяльний театр глухих показав глядачам міста та області героїчну драму «Сині роси» М. Зарудного.

На фото: сцена із спектаклю. Роль Северина Дороша, голови ревкому, виконує В. Дубовицький, роль Любини — Р. Лазаренко.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Зустрічі друзів

Напередодні свята Великого Жовтня відбулась дружня зустріч трудящих глухих двох сусідніх областей радянських республік — України і Білорусії. До Луцького клубу глухих завітали члени Білоруського товариства глухих із міста Бреста.

Волиняни і брестці провели цікавий вечір, зустрілися в змаганні «КВН», обмінялися пам'ятними сувенірами. Гості піднесли господарям альбом з видами Брестської фортеці-героя, а господарі гостям — художній портрет В. І. Леніна, вирізьблений по дереву волинськими митцями, а також книгу з видами Луцька та мальовничих куточків Волині.

Відбулись товариські зустрічі з волейбола, футбола і настільного теніса.

Потім гості оглянули визначні місця Луцька і зосталися задоволені теплою гостинністю і дружньою зустріччю трудящих.

М. ГЛОДІН.

Луцьк.

* * *

Нещодавно ровенчани нанесли візит дружби Білоруському товариству глухих. 33 чоловіки кращих активістів клубу, учасників художньої самодіяльності, представників спортивних секцій виїхали у дводенну поїздку до Мінська.

Гостинно зустріли нас друзі-білоруси. Ми ознайомились з історією Білоруського товариства глухих, взяли участь у вечорі відпочинку.

Є. БУБЕЛО.

Ровно.

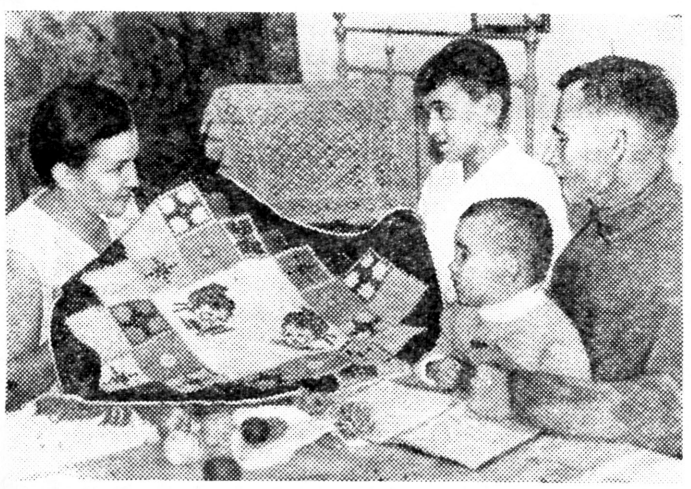

Щасливо живе сім'я Івана Родіонова, швеця Болградського побуткомбінату, що на Одещині.

У години дозвілля І. Родіонов знайомиться з шкільними успіхами сина Олександра, бавиться з Сергійком.

Ірина Іллінічна — швея, працює на фабриці. Вона любить рукоділля. Впоравшись з домашніми справами, сідає за шитво, і різноколірні візерунки квітів та сюжетів на мотиви народних казок і легенд лягають на полотно. Витвіри її рук часто експонуються у місцевому клубі глухих та в Одеському будинку культури.

На фото: сім'я Родіонових.

Здолані бар'єри

Вони познайомилися з десяток років тому. Євген Буланчик, знаменитий чемпіон країни і Європи з бар'єрного бігу, тоді вже став тренером, навчав своїх перших вихованців. Якось один з них вказав на високого худорлявого хлопчину і сказав, що той дуже хоче тренуватися у Буланчика. Євген Микитович поцікавився:

— А чому він сам не підійшов?

Хлопчина зітхнув і пояснив:

— Боїться відмови. Розумієте, він погано розмовляє і майже зовсім не чує. Я його знаю давно, навчився розуміти, от він і попросив мене бути посередником між вами...

Нещастя спіткало Вячеслава Скоморохова ще в дитинстві. Тяжка хвороба, потім ще тяжче ускладнення. І хлопчик, ледь навчившись перших слів, майже повністю втратив слух; батьки дуже боялися, що йому загрожує й німота — як відтворить слово, не почувши його? Так на життєвому шляху Славка виник перший бар'єр.

На щастя, його навчили говорити, хоч і не дуже розбірливо, і розуміти чужу мову, орієнтуючись переважно на артикуляції губ. Цього виявилося досить, щоб винятково вольовий хлопчина поклав собі жити за загальними законами, разом з чуючими. Хоча він вчився в спеціальній школі, розважався із звичайними дітьми. І коли підріс, то разом з ними подався й до легкоатлетичної секції. І тут несподівано уподобав один з найскладніших видів — бар'єрний біг. Чому? Важко сказати. Можливо, й тому, що все його життя було подоланням бар'єрів.

До моменту знайомства з Буланчиком Скоморохов вже міцно стояв на ногах. Він вчився в Дніпропетровському технікумі фізкультури, часто виступав в змаганнях. І мріяв познайомитися з таким тренером, котрий провів би його до справжніх висот спортивної майстерності. І от мрія збулась: його наставником став спортсмен, чиє ім'я не раз вписувалося в таблиці рекордів країни, чиї груди прикрашали золоті медалі високих чемпіонських рангів.

Може, якийсь інший тренер й відмовив би Скоморохову: нелегка це справа — керувати тренуванням майже глухого спортсмена, та ще й з такого виду, який вимагає величезної роботи над технікою рухів. Тут вже все тримається на докладних поясненнях, і невідомо, чи зможуть вони порозумітися. Буланчик не міг відмовити. Йому й самому довелося здолати важкий життєвий бар'єр. Гітлерівська куля поранила його в ногу так, що вирок лікарів був одностайним — все життя ходитимеш з паличкою. Він сам створив систему відновлення слухняності ноги і став чемпіоном з бігу! Тому і вірив, коли Славко, попри нещастя, все ж прийшов у спорт — значить, вольовий він хлопець і зможе повністю розкрити все те, чим наділила його природа — силу, швидкість, витривалість...

Того дня Буланчик поцікавився основним: чує Славко хоча б постріл стартового пістолета? Чує. Це вже здорово, не втрачатиме зайвих секунд на старті. Ну, а про що мріє? У відповідь почув — про світовий рекорд. Аж розсміявся від здивування: оце так приціл — що треба! Та Скоморохов мріяв реально: поліпшити світовий рекорд в бігу на 110 м з бар'єрами для глухих спортсменів, який становив тоді 14,6 секунди.

Мрія здійснилася вже через три роки. Скоморохов добре розумів мову жестів, вони з тренером швидко створили своєрідний спортивний код. Досить було Євгенові Микитовичу на будь-якій відстані зробити умовний жест, і Славко одразу розумів, що робити — вище виносити коліно, чи менше нахилятися над бар'єром. Справи йшли чудово, і Славко в одному із забігів здобув право одразу на два звання. Подолавши 110 м з бар'єрами за 14,3 секунди, він став рекордсменом світу серед глухих спортсменів і майстром спорту СРСР, що радувало його навіть більше за рекордсменський титул.

А невдовзі він вирушив за океан, до Вашінгтона, на Всесвітні спортивні ігри глухих. Буланчик наказував: «Без медалі не повертайся, ти ж будеш там явно сильнішим за суперників». Скоморохов перевиконав завдання, здобув дві золоті медалі. Спочатку переміг на 110 м, а потім прийняв і свій перший старт в бігу на 400 м з бар'єрами. І тут виявився найсильнішим!

На той час Буланчик вже не вирізняв Скоморохова з поміж інших своїх вихованців: «Ти майстер спорту, входиш до збірної України, ти такий же, як і всі інші. Працюй, і переверши всіх».

Та їм дуже не щастило. Здавалося, якась лиха доля весь час ставила на шляху Славка додаткові бар'єри. Стрибнув у річку, і пошкодив в'язи, на півроку вибув з тренування. Один сезон зустрічав в такій формі, що тренерові здавалося: бути Славкові чемпіоном країни! Натомість, хірургічний стіл, операція апендициту. І знову втрата дорогоцінних тренувальних днів...

Попри все, вони впевнено йшли вперед, завзято штурмували вершини спортивної майстерності. Настав щасливий сезон, коли Вячеслав Скоморохов радів першим нагородам: він здобув срібну медаль на дистанції 110 м і став чемпіоном країни в бігу на 200 м з бар'єрами! Про що не можна було мріяти?

Але ж мрії породжує дійсність. І коли ти вже став одним з найсильніших в країні, то чому б не подумати про такі ж звання у європейському чи олімпійському масштабах? На той час Буланчик дійшов висновку, що найбільше годиться Скоморохову біг на 400 м з бар'єрами. Славко не заперечував, і йому сподобалася ця дистанція. Поклали собі: готуватися в бігу на 400 м з бар'єрами з олімпійським прицілом — на XIX ігри в Мехіко!

Все йшло винятково добре, уболівальники вже чекали, коли Славко порадує їх всесоюзним рекордом на новій для себе, але вже добре обжитій дистанції. І тут на них чатував новий тяжкий удар: знову Скоморохов потрапив на хірургічний стіл, операція була настільки складною, що лікарі наказали принаймні на рік забути навіть про тренування, а про змагання — й поготів. Тим часом, до XIX Олімпійських ігор залишалося всього півтора року...

Людині, мало знайомій з романтикою спорту, це лихо могло здатися дрібницею. Так Славко не виступить в одних змаганнях? Ну то й що?! Якщо говорити відверто, він вже здобув свою головну перемогу: закінчив технікум фізкультури, повернувся до батьків у Луганськ, став вчитися на факультеті фізвиховання місцевого пединституту! В порівнянні з його захопленням це куди важливіший — великий життєвий подвиг.

Згодимося з усім, але не будемо забувати, що в грудях Вячеслава Скоморохова б'ється серце великого спортивного бійця. І найгірше для нього — залишити стадіон, не доспівавши своєї переможної пісні, не зробивши всього, що міг. Разом з Буланчиком вони склали план «другого спортивного народження», обережно здійснювали його. І через три місяці ті ж самі лікарі сказали зовсім інше: можна тренуватися на повну потужність, можна виступати в змаганнях. Вони знову перемогли!

Тільки не зовсім. Вячеслав став чемпіоном країни з бігу на 400 м з бар'єрами, поїхав до Мехіко. Тут він фінішував п'ятим, віддавши всі сили гострій боротьбі. В цьому ніхто не мав сумніву: адже Скоморохов повторив світовий і встановив всесоюзний рекорд — 49,1 секунди. Коли б не та нагла операція, не втрачені три місяці, то цілком можна було б сподіватися й кращого.

Щастя справжніх спортивних бійців полягає в тому, що вони ніколи довго не тужать за минулим. Навпаки — вони завжди дивляться в майбутнє. То й не дивно, що ледь повернувшись з олімпійського Мехіко, Скоморохов вже був думкою в Афінах, де нинішнього року мав відбутися IX чемпіонат Європи з легкої атлетики.

Йому передувало багато подій. XI Міжнародні спортивні ігри глухих у Белграді (Югославія). Тут луганчанин був на голову вищим за всіх, здобув чотири золоті медалі в бар'єрному бігу на 110 м, а також за участь в естафетах 4×100 м і 4×400 м. Чемпіонат країни у Києві. І знову його двічі вітали глядачі: Вячеслав став чемпіоном в бігу на 200 й 400 м з бар'єрами. А головним залишався старт в Афінах, на стадіоні «Караїскакіс». Тут не буде скидки на його хворобу. Тут він — перший номер збірної Радянського Союзу. І треба довести це на доріжці, першим перетнувши лінію фініша.

Вячеслав Скоморохов став чемпіоном Європи в бігу на 400 м з бар'єрами. До чого ж це приємно — піднятися на п'єдестал, одержати золоту медаль, а потім обійняти свого тренера. Адже 15 років тому так само стояв на п'єдесталі і Євген Микитович Буланчик, і йому, першому з українських легкоатлетів взагалі, вручали таку ж почесну відзнаку. Він сам подолав на шляху до неї безліч бар'єрів, він навчив цьому високого мистецтва і Вячеслава Скоморохова, свого першого вихованця, котрий сягнув однакових з вихователем спортивних вершин!

Може, після цього варто повісити свої бігові туфлі-шипівки на цвях? Як пам'ять про найбільшу з перемог? Звичайно, можна. Та на зміну їм з'являться інші. 29 років — це не старість. Буланчик став чемпіоном континенту в тридцять два. Отже, у Славка є в запасі принаймні три роки. І є чудовий наставник. З ним і йти до нових перемог.

Кім ПУШКАРЬОВ.

Редактор В. ПІТЕНКО.

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правления Украинского общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 1272—5040. 69 р.